

Sygn. akt II K 159/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Ewa Nowicka

po rozpoznaniu w dniach: 14.07.2015r., 01.10.2015r. i 05.11.2015r. sprawy:

P. A.

s. W. i A. z domu P.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 marca 2015r. w miejscowości N., gm. K. dokonał wybicia bocznej szyby w autobusie marki S. o nr rej. (...) w ten sposób, że umyślnie rzucił w nią kamieniem, powodując straty o wartości 4182 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) W., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i oczywiście z błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

I. oskarżonego **P. A.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzemieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396) przy zastosowaniu art.4§1 kk z mocy art.288§1 kk w zw. z art.57a§1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania w dniu 21.04.2015r., co równoważne jest 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności,

III. na podstawie art.46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty (...) (cztery tysiące sto osiemdziesiąt dwa) złote na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) W.,

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. B. kwotę 504 (pięćset cztery) złote tytułem kosztów nie opłaconej obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

V. na podstawie art.624§1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

II K 159/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2015 r. P. A., K. P., D. B., P. B., T. K. i P. K. (1) przebywali w pobliżu sklepu spożywczego w miejscowości N. gmina K.. Nieopodal znajdował się przystanek autobusowy. Około godziny 21.40 autobus marki S. o nr rej. (...) należący do firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wracał z G. do W.. Pojazdem kierował J. S. (1), drugim kierowcą był J. S. (2). Gdy autobus przejeżdżał obok sklepu (...) chwycił za kamień i rzucił w jadący autobus. Sytuację powyższą widzieli P. B. i T. K.. Kamień wybił szybę w środkowej części autobusu. Wówczas w pojeździe znajdowało się łącznie z kierowcami osiem osób. J. S. (1) natychmiast zatrzymał pojazd, zaś P. A. po dokonaniu rzucie uciekł.

Właściciel autobusu firma (...) z o.o. wyceniła straty na kwotę 4182 zł. i wniosła o orzeczenie wobec sprawy obowiązku jej naprawienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody : wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu k. 28-29, 44, 57, zeznania świadków, którzy potwierdzili sprawstwo oskarżonego tj. P. B. k. 47v, T. K. k. 48, dokumentację fotograficzną k. 9-10, fakturę (...) k. 15, protokół oględzin rzeczy k. 40-41, tablicę poglądową k. 45.

Oskarżony P. A. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił wówczas, że celowo rzucił w autobus, albowiem kierowcy autobusu wielokrotnie nie zatrzymywali się na wyznaczonym przystanku w N.. Bywało również tak, że przyjeżdżali przed planowanym odjazdem, nie czekając na pasażerów. Sytuacja taka spotkała matkę oskarżonego. Oskarżony w ten sposób chciał spowodować, by autobus zatrzymał się w miejscowości.

Przed Sądem oskarżony zmienił wyjaśnienia i nie potwierdził wcześniejszych. Wyjaśnił, że osobą która wybiła szybę w autobusie był T. K.. Zmianę wyjaśnień tłumaczył, że był zastraszony na policji, dlatego winę wziął na siebie, kłamał twierdząc, że to on jest sprawcą. Widział jak T. K. wybił szybę w autobusie, tamtego dnia obaj ubrani byli w białe bluzy (k. 28-29, 44, 57, 93-93v).

Sąd zważył, co następuje :

Sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego składanych przed Sądem, uznając je za całkowicie niewiarygodne. W ocenie Sądu wskazanie przez oskarżonego na T. K., wpisuje się w przyjętą przez P. A. linię obrony. Warto zaakcentować, że bezpośrednio po zajściu oskarżony przyznał się do winy, opisał przebieg zdarzenia, również na miejscu popełnienia przestępstwa, wskazał motywy swego postępowania. Wyjaśnił, że kierowcy autobusu wielokrotnie nie zatrzymywali się na przystanku autobusowym, co zdenerwowało oskarżonego, zwłaszcza że sytuacja taka spotkała jego matkę. Argumenty przytoczone przez oskarżonego, są przekonujące.

Oskarżony w dniu zdarzenia ubrany był w białą bluzę z kapturem, bluzę tę zatrzymano od oskarżonego i załączono do sprawy jako dowód rzeczowy (vide protokół zatrzymania rzeczy i protokół oględzin rzeczy k. 32-34, 40-41).

Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadka – kierowcy autobusu J. S. (1), który podał, że feralnego wieczoru, widział osobę w białym ubraniu. Osoba ta zrobiła zamach ręką i zaraz potem nastąpił huk w autobusie (zeznania k. 17v).

W ocenie Sądu oskarżony składając pierwotne wyjaśnienia, przedstawił obraz zdarzeń odpowiadający rzeczywistości. Powodu zmiany jego wyjaśnień, należy upatrywać, zdaniem Sądu w zaproponowanej karze. Oskarżonemu bowiem jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, zaproponowano skorzystanie z instytucji skazania bez rozprawy i wymierzenie kary 5 miesięcy pozbawienia wolności. Propozycji tej oskarżony nie przyjął (wniosek k. 58). Można zatem zasadnie przypuszczać, że obawa przed wymierzeniem surowej i bezwzględnej kary pozbawienia wolności, wpłynęły na zmianę wyjaśnień oskarżonego, jak również jego bliskich kolegów.

Przesłuchani w charakterze świadków P. B. i T. K., w trakcie postępowania przygotowawczego, zgodnie zeznali, że widzieli jak oskarżony dokonuje wybicia szyby w autobusie. Na rozprawie zaś, zaprzeczyli zeznaniom wcześniej składanym, twierdząc że sprawcą był T. K.. Znamienne jest to, że osoby które wcześniej nie widziały momentu

uszkodzenia samochodu, a więc K. P., D. B., P. K. (2), przed Sądem zeznały, że sprawcą był T. K. (zeznania k. 110, 134-135).

W/w osoby nie potrafiły w sposób logiczny uzasadnić zmiany swego stanowiska. Na pytanie Sądu, dlaczego zwlekały z tak ważnymi informacjami, aż do sprawy przed sądem, nie potrafili udzielić odpowiedzi. Przypomnieć należy, że zdarzenie miało miejsce w marcu 2015r., natomiast świadkowie zeznania składali w październiku 2015 r. Skoro zatem wiedzieli, że oskarżony, ich bliski kolega jest niewinny, powstaje pytanie dlaczego tak długo czekali z ujawnieniem prawdziwego sprawcy.

Zdaniem Sądu odpowiedź jest jedna i oczywista, to oskarżony dokonał wybicia szyby w autobusie marki S.. Obawa przed konsekwencjami swego czynu, a mianowicie obawa przed orzeczeniem kary bezwzględnej pozbawienia wolności, spowodowała że koledzy oskarżonego, zgodnie postanowili pomóc mu w uniknięciu odpowiedzialności karnej, twierdząc, że występku dokonała inna osoba. T. K., który przypisał sobie odpowiedzialność karną za dokonany czyn, w sądzie był wyraźnie zdenerwowany, co Sąd wiąże z niekomfortową sytuacją w jakiej się znalazł. Świadek zeznał, że nie chciał rzucić kamieniem w autobus, a jedynie przerzucić go przez ulicę. Zeznania świadka w tym zakresie nie korespondują z zeznaniami kierowcy J. S. (1), który wyraźnie wskazał, że sprawca działał celowo, zamachnął się w stronę autobusu, po czym nastąpił huk. Również sam oskarżony w pierwszych wyjaśnieniach, potwierdził swoje zamierzone i świadome działanie.

Zważywszy na powyższe, Sąd nie podzielił zeznań omówionych świadków.

P. K. (3) zeznała, że koledzy wzajemnie się bronią, natomiast ona widziała, że uszkodzenia szyby dokonał P. A., ubrany tego dnia w białą bluzę z kapturem. Świadek dodała, że T. K. miał na sobie ciemną bluzę (k. 109).

Zeznania J. S. (2), A. W. i A. N. miały dla poczynionych w sprawie ustaleń, znaczenie drugorzędne.

Mając powyższe na uwadze wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i została wykazana zebranych w sprawie materiałem dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że P. A. w dniu 28 marca 2015r. w miejscowości N., gm. K. dokonał wybicia bocznej szyby w autobusie marki S. o nr rej. (...) w ten sposób, że umyślnie rzucił w nią kamieniem, powodując straty o wartości 4182 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i oczywiście z błahego powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego, czym wypełnił znamiona czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk.

Czyn, którego dopuścił się oskarżony miał niewątpliwie charakter chuligański (art. 57a § 1 k.k.). Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 20 września 1973 roku (VI KLZP 26/73, OSNKW 1973, nr 11, poz. 132) wypowiedział się, że „działanie publiczne” (...) zachodzi wówczas, gdy bądź ze względu na miejsce działania, bądź ze względu na okoliczności i sposób działania sprawcy jego zachowanie się jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca mając świadomość tej możliwości co najmniej na to się godzi”. Tak więc znamie publiczne wskazuje nie tyle na miejsce, ile na sytuację, której nie należy traktować in abstracto, lecz in concreto. Czyn nie ma charakteru publicznego, jeżeli popełniony jest wprawdzie w miejscu publicznym, ale w takim czasie i okolicznościach, że jest niedostępny dla szerszego kręgu osób (por. Kodeks Karny, komentarz do art. 115 §21 kk. pod redakcją Andrzeja Marka, LEX 2007 r.)

W świetle tych wywodów i okoliczności niniejszej sprawy bez wątpienia należy przyjąć, że P. A. działał publicznie. Oskarżony znajdował się na przystanku autobusowym, zatem w miejscu ogólnodostępnym. Jego zachowanie było widoczne dla szerokiego kręgu osób, zważywszy, że na przystanku przebywał z kolegami, natomiast w autobusie wraz z kierowcą było osiem osób. W konsekwencji działanie oskarżonego miało charakter publiczny i podyktowane było wyjątkowo błahym powodem. Wymieniony zachowaniem swoim bez wątpienia okazał rażące lekceważenie porządku prawnego.

Dla charakterystyki strony podmiotowej przestępstwa z art. 288 §1 kk nie ma znaczenia cel i motywacja sprawy. (por. M. Kulik, Przesłpstwo i wykroczenie uszkodzenia rzeczy, s. 129). Działanie oskarżonego godziło bezpośrednio w dobro prawne właściciela rzeczy, w jego mienie.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę jego chuligański charakter. Uszkodził on bowiem pojazd z zamiarem bezpośrednim, jedynie z chęci odegrania się na kierowcach autobusu. Oskarżony wykazał się lekkomyślnością i zupełnym brakiem odpowiedzialności. Warto podkreślić, że samo zachowanie oskarżonego, mogło być groźne w skutkach. Kamień zbił bowiem boczną szybę w miejscu dla pasażerów. Na szczęście nikt tam wówczas nie siedział, dlatego też wystąpiła jedynie szkoda materialna. Kolejną okolicznością obciążającą oskarżonego i wpływającą na wymiar kary, jest jego uprzednia karalność, a także negatywna opinia w miejscu zamieszkania (zeznania sołtysa z N. k. 108 v).

Okoliczności łagodzących Sąd się nie dopatrył.

W tym stanie rzeczy, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na której poczet zaliczył okres zatrzymania. Z uwagi na datę czynu- 28 marca 2015 r. Sąd uwzględnił zmianę przepisów prawnych, stosując art. 4§1 kk, który to przepis rozstrzyga kolizję w czasie stosowania przepisów ustawy nowej i obowiązującej poprzednio. Sąd zastosował ustawę względniejszą dla oskarżonego zgodnie z regułą intemporalną- art. 4§1 kk, która stanowi, że „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy”.

Sąd zastosował ustawę w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396), albowiem treść art. 46§1 kk, była wówczas względniejsza dla oskarżonego.

Sąd nie skorzystał z instytucji warunkowego zawieszenia kary, nie znajdując podstaw ku temu. Treść art. 69 § 4 kk. stanowi, że wobec sprawcy przestępstwa o charakterze chuligańskim, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie występują szczególne okoliczności. Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary jest nierozzerwalnie związana z istnieniem pozytywnej prognozy na przyszłość wobec oskarżonego. Sąd może skorzystać z tej instytucji jedynie wówczas, gdy jest mało prawdopodobnym, by sprawca w przyszłości popełnił ponownie przestępstwo. Zdaniem Sądu wobec oskarżonego nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na uznanie, że skorzysta on z danej jej szansy i nie powróci na drogę przestępstwa. Nadto żadne szczególne względy nie przemawiają za warunkowym zawieszeniem kary wobec P. A..

W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu.

W ocenie Sądu kara ta spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, ponadto wpłynie na oskarżonego w ten sposób, aby w przyszłości powstrzymał się od podobnego typu zachowań, uzmysławiając ich szkodliwość. Orzeczona kara będzie zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i w sposób prawidłowy ukształtuje świadomość prawną społeczeństwa.

W oparciu o treść art. 46§1 kk. Sąd orzekł wobec oskarżonego, zgodnie z wnioskiem obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 4182 złote na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, Sąd zasądził zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. B. kwotę 504 złote tytułem kosztów nie opłaconej obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu oraz kwotę 115,92 złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

Z uwagi na brak stałego źródła dochodu, zwolniono oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.